

Bistra öden, rolig musik

En komponist dog i tyskt krigsfångläger. En annan flydde till Palestina med en samling judisk musik, som räddades till eftervärlden.

RECENSION Anslaget till onsdagens konsert var allvarsam. Men snabbt övergick det till en kväll av munterhet, där musikerna fyra av ständigt nytt sväng- och glädjeartilleri.

Mycket musik som fallit i glömska mår bra av att stanna där, men när konstnärlige ledaren Lars Jönsson gräver fram okända kompositörer hittar han alltid pärlor. Erwin Schulhoff, mannen i krigsfångeläget, kanske hade ett gott öga till Stravinskij. I alla fall hade hans pastischer på folklig och populär musik en liknande mörk, småfrän, burlesk attityd, ibland robusta rytmer som marscherar på, ibland en dansstrof lätt förvrängd som när man hör den genom trötthetens töcken efter en glad kväll på stan. Spelad med glimten i ögat av musikveckans unga, skickliga stråkkvartett blev den humoristisk rivstart.

Joachim Stutschewsky komponerar förstås utifrån sitt judiska arv. Hans flöjt-

KONSERT

Stöde musikvecka - Människor, minnen, myter och musik
Byol Kang och Solenne Paidassi, violin, Hiyoli Tagawa, viola, Charles Antoine Dufлот, cello, Veronica Fuchs, flöjt, Meinhard Obi Jenne, slagverk, Nordiska Kammarorkestern
Dirigent: **Emil Eliasson**
Stöde kyrka, onsdag

kvintett var en blandning av komplex konstmusik, orientaliskt tonspråk, flöjstens viga ornamenterande och klezmerns eldiga rytmer. En mer välkänd svängmästare är Vivaldi, och solisterna Byol Kang och Charles Antoine Dufлот gav oss livfull teknik, stadigt barockgung, en lugnt tickande andra sats och en puttrande, kokande tredje.

Aldrig har det varit så många musiker i koret under en musikvecka som nu, då Nordiska Kammarorkesterns stråkar för första gången deltar. Givetvis fylldes

De tyska kammarmusikerna i Joachim Stutschewskys riviga flöjtmusik. Senare fyllde även Nordiska Kammarorkestern såväl podium som klangrum.

FOTO: LEIF LAGERSTRÖM

kyrkan med klang så väggarna bågnade. Kurt Atterbergs svit för violin, viola och orkester var väl kvällens stillsammaste stycke men också det skönaste, där Solenne Paisanne och Hiyoli Togawa lekte fram innerliga melodier på en bred flotta av orkes-

terklang. Båda är karismatiska och jag tror att ingen kunde släppa dem med blicken; minspelen, kontakten med varandra och den glöd och sängbarhet som de spelade med, som mänskliga röster i samklang.

Och så Dag Wiréns läckra

stråkerenad som mest är ljus, munter snöyremusik som för tanken till musikal och film, inte humor men lätthet och befrielse. Där orkestern höll kvar den energi och det utspel som plantegrats av kammarmusikerna och knöt ihop glädjesäcken

till publiken. Som under kvällens gång aldrig behövt den sedvanliga startsträckan utan snabbt gick från upprymd till överlycklig.

Det var nog en av de roligaste konserter jag har upplevt i Stöde.

Susanne Holmlund